

የኢ.ዮ.ኤል መጽሐፍ እና የሎዶቅያ ሰባተኛ-ቀን አድሼንቲስት ቤተክርስቲያን - ቁጥር አሥራ ሰባት

Jeff Pippenger
2025-12-23

ቁጥር አሥራ ሰባት

ጽሑፉን ያለፈው ጽሑፍ በአብራምና በደውሎስ ትንቢቶች ላይ ያልተጠናቀቀ አስተያየት በማቋረጥ አብቅተን ነበር፤ እነዚህም ትንቢቶች መስመር በመስመር ተደራርበው 430 ዓመታት የሚሆን ጊዜ ያመነጩሉ። ይህም 30 ዓመታትን በመጀመሪያ እና ከዚያ በኋላ 400 ዓመታትን ያካትታል። በሥነ መለኮት ዓለም ውስጥ 400 ዓመታትን ተከትሎ የሚመጣ ዘመን እንደሆነ 30 ዓመታትን ሊመለከቱ የሚችሉ አንዳንዶች እንዳሉ እንምታለሁ፤ ነገር ግን በአጠቃላይ ሲቀርብ 30 ዓመታት ለዚያ ዘመን መጀመሪያ ይመደባሉ። 400 ከዚያ 30 ነውን? ወይስ 30 ከዚያ 400? 30 ከዚያ 400 ነው፤ ምክንያቱም 30 ዓመት የሆነ ዘመን እንዳለ፣ ከሁለተኛ ትንቢታዊ ዘመን ጋር እንደተያያዘ እና በእርሱም እንደተከተለ ለማቋቋም ብዙ ምስክሮች አሉና።

በዘፍጥረት 41፣46 ዮሴፍ በፈርዖን ፊት አገልግሎት ሲጀምር ወላጅ ዓመት ዕድሜ ነበረው። ከዚያም ሰባት የብዛት ዓመታት ጀመሩ። ከእነዚህም በኋላ ሰባት የራብ ዓመታት ተከተሉ። ዮሴፍ፣ እንደ ክርስቶስ ምሳሌ ሆኖ፣ በወላጅ ዓመቱ በሁለት የ2520 ቀናት ዘመናት ተከተለ። ክርስቶስም ወላጅ ዓመት ሲሆን፣ ሁለት የ1260 ዘመናት ተከተለ፤ እነዚህም በአንድነት 2520ን ያቀናብራሉ፤ ይህም ደግሞ በሁለት መንግሥታት ላይ ካሉት ሰባት ዘመናት ጋር ይገናኛል።

ዳዊት ንጉሥ በሆነ ጊዜ ወላጅ ዓመት ነበረው፤ እንደ 2 ሳሙኤል 5፣4 ተመዝግቦ እንዳለውም አርባ ዓመት ነገሠ። ዳዊት ክርስቶስን ያመለክታል፤ ክርስቶስም ወላጅ ዓመት በሆነው ጊዜ ተጠመቀ። ከዚያም ለአርባ ቀን ወደ ምድረ በዳ ተነዳ፤ ከዚያም ጥምቀቱ ያመለከተው ትንሣኤው ከሆነ በኋላ ከደቀ መዛሙርቱ ጋር በሰውነት ሆኖ ቆይቶ ለአርባ ቀን አስተማራቸው። በመስቀል ላይ የኢየሱሱም ጥፋት በምሕረት ለአርባ ዓመት ተዘገየ። ይህም በቃል ኪዳናቸው ታሪክ መጀመሪያ በምድረ በዳ ከነበረው የአርባ ዓመት ሞት ጋር የሚመሳሰል ነው።

ሕዝቅኤል በሕዝቅኤል 1፣1 ነቢይ እንዲሆን በተጠራ ጊዜ ወላጅ ዓመት ዕድሜ ነበረው። ከሕዝቅኤል ወላጅ ዓመት በኋላ የተከተለውን ዘመን አሁን ለመዳሰስ ጊዜ አልወስድም፤ ነገር ግን አገልግሎቱ ምን ያህል ዘመን እንደቆየ የተረጋገጡ እውነታዎችን የሚያቀርብ አጭር የAI ማጠቃለያ እጭምራለሁ። “የሕዝቅኤል ትንቢቶች በብሉይ ኪዳን ውስጥ ከሁሉ ይልቅ በእጅጉ ትክክለኛ ቀን የተያዙ መካከል ናቸው፤ በመጽሐፉም ሁሉ 13 የተለዩ ቀናት ተሰጥተዋል። እነዚህ ሁሉ ከኢየሱስን ምርኮ ዓመት (597 ክርስቶስ ልደት በፊት እንደ 1ኛ ዓመት) ጀምሮ የሚቆጠሩ ስለሆኑ፣ ወደ 22 ዓመት የሚዘረጋ ግልጽ የዘመን ቅደም ተከተል መዋቅር ይሰጣሉ።”

ኢየሱስ ሲጠመቅ ወላጅ ዓመት ነበረው፤ ከዚያም ቃል ኪዳንን ከብዙዎች ጋር ለአንድ ሳምንት አጽንቶ አረጋገጠ።

ፀረ ክርስቶስ በትንቢታዊ መንገድ በክርስቶስ ንድፍ ይመራል፤ እንዲሁም ክርስቶስ የሰማያዊ ሊቀ ካህን ሥራውን ለመውሰድ ወላጅ ዓመታት በመዘጋጀት እንደኖረ፣ ለፀረ ክርስቶስ የተለየው የወላጅ ዓመታት የትንቢታዊ የዝግጅት ዘመን ደግሞ በ508 ውስጥ “ዘወትሩ” ከተወገደበት ጀምሮ እስከ 538 ድረስ ነበር። ጳጳስና እንደ ሐሰተኛ ሊቀ ካህን በኃይል በተቋቋመበት ጊዜ፣ ክርስቶስ በጥምቀቱ እንደ ኃይል ተቀብቶ የተቀበ

ሆኖ፣ 1260 ዓመታት የጵጵስና ጨለማ ከጥምቀቱ እስከ መስቀሉ ድረስ ያሉትን 1260 ቀናት የንጹሕ ብርሃን ይመሳሰሉ ነበር፤ ይህም በ1798 ከጵጵስናው ገዳይ ቍስል ጋር ይጣጣማል።

ከእነዚህ በፊት ያሉት በሠላሳ ዓመት ዘመን የሚጀምሩ ሁለት-ክፍል ዘመናት ማናቸውም፣ አብራም በሦስት-ደረጃ የቃል ኪዳን ሂደቱ ውስጥ የወሰደውን የመጀመሪያ እርምጃ አይቀድሙም። ስለዚህ የተጠቀሰው መጀመሪያ የአብራም ነው፤ ሆኖም ይህ እንዲሆን የቻለው በጳውሎስ ሁለተኛ ምስክርነት ከተረጋገጠ በኋላ ብቻ ነው። ጳውሎስ ቃሉን በጻፈ ጊዜ፣ የ400 ዓመቱ ትንቢት የ430 ዓመት ትንቢት ሆነ፤ በዚህም የመጀመሪያዎቹ 30 ዓመታት ከመጨረሻው የጊዜ ዘመን ተለይተው ተቀምጠዋል።

ክርስቶስ እንደ አልፋና ኦሜጋ በተገለጠው ባሕርይ ላይ ተመስርቼ እንዲህ እከራከራለሁ፤ በአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ ቃል ኪዳን ሂደት ውስጥ፣ እነርሱም ለአብራምና ለጳውሎስ ስለ ሠላሳ ዓመት የተሰጠው ሁለት እጥፍ ትንቢት ኦሜጋ ስለሆኑ—ከዚያም አራት መቶ ዓመታት የሚከተሉት—በቃል ኪዳን ታሪክ ኦሜጋ ውስጥ ተመጣጣኝ ተፈጻሚነታቸውን ሊኖራቸው ይገባል፤ ይህም የአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ መታተም ታሪክ ነው። የሠላሳ ዓመት ዘመን፣ ከዚያም በኋላ ሌላ የተለየ ዘመን በጊዜ መተግበሪያ የማይመለከት ነገር ግን ለአብራም መሠረታዊ የ430 ዓመት ትንቢት ፍጻሜ በሚሆን መልኩ ሊፈጸም ይገባል። ያን ቀደም ያለውን ንግግር እንደገና ብታነቡት መልካም ነበር፤ ከዚያም ወደዚህ ነጥብ ተመልሳችሁ ቀጥሉ።

ኢየሱስ፣ ዮሴፍ፣ ዳዊት እና ሕዝቅኤል ሁሉም በመጨረሻዎቹ ዘመናት የእግዚአብሔርን ሕዝብ የሚያመለክት ሥራ ለመፈጸም ሠላሳ ዓመታት በዝግጅት ውስጥ ነበሩ። ነቢዩ ሕዝቅኤል፣ ክርስቶስን ካሁኑ እንደሚያመለክት ዮሴፍ፣ እና ንጉሡ ዳዊት። አራት ምልክቶች ናቸው፤ ነገር ግን ሰማያዊውን ሊቀ ካህን ከሚያመለክቱት ምልክቶች አንዱ ሰብአዊና መለኮታዊ ተወካይ አለው። እነዚያ አራቱ ምስክሮች ሁሉ ከአብራም ሠላሳ ዓመታት በኋላ ከሚመጣ ትንቢታዊ ዘመን ጋር አንድ ልብ ሆነው ይስማማሉ።

ፀረ-ክርስቶስ ለሠላሳ ዓመታት በዝግጅት ላይ ነበረች፤ ከዚያም በ1260 ዓመታት ለሥልጣን ተሰጥታ በ1798 የመጀመሪያዋን ሞት እስከ ተቀበለች ድረስ ጸንታ ነበረች። ዳግመኛ የምትሞተው የምሕረት ጊዜ ሲዘጋ ስለሆነ፣ እርስዋ የሁለተኛው ሞት ምልክት ናት። ሁለተኛው ሞት ዘላለማዊ ሞት ነው። ክርስቶስ ለዘላለም አልሞተምና፣ ሁለተኛውንም ሞት አልሞተምና እኛ የተነሣ አዳኝን እናገለግላለን። የጳጳሳት ገዳይ ቍስል በሚፈወስበት ጊዜ፣ ራእይ አሥራ ሦስት እርስዋ እንደገና ለ42 ወራት እንደምትነግሥ ይገልጣል፤ ይህም የጊዜ አካል ሳይኖረው የትንቢታዊ ዘመን ይወክላል።

እርስዋ በእሑድ ሕግ ጊዜ ስትነሣ፣ ሥራዋን የሚቃወም ሠራዊት በራእይ አሥራ አንድ የተጠቀሱት ሦስት ቀን ተኩል መጨረሻ ላይ የተነሡት ናቸው። ሁለት የተነሡ ኃይሎች፣ ሁለቱም ዓርማዎች ሲሆኑ፣ አንዱ የሰባተኛው ቀን ሰንበት እና አንዱ የፀሐይ—ሰው ዘር ስለ ሕይወት ወይም ስለ ሞት የመጨረሻ ምርጫውን ሲያደርግ፣ ለመላው ዓለም የማጣቀሻ ነጥብ ይሆናሉ።

በእሑድ ሕግ ጊዜ፣ ክርስቶስን የሚቃወም ኃይል፣ እርሱም ደግሞ አውሬው የሆነው፣ የዘንዶውን፣ የእርሷን (የአውሬውን) እና የሐሰተኛው ነቢይን ሦስትዮሽ ጎብረት ይወክላል። እነዚህ ሦስቱ ኃይሎች ከተራሮች ሁሉ በላይ ከፍ ልትደረግ ያለባትን የእግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያን ይቃወማሉ። የእግዚአብሔር ድል አድራጊ ቤተ ክርስቲያን ለሠላሳ ዓመታት በዝግጅት ላይ ናት፤ ይሁን እንጂ በትክክል ሠላሳ ቀጥተኛ ዓመታት ማለት ሳይሆን፣ ሠላሳ ተያይዘበት ያለው የተመሠረተ ትንቢታዊ ዘመን ሲሆን፣ በ1844 ከተሰጠው ትእዛዝ በኋላ ደግሞ የትንቢታዊ ጊዜ ተግባራዊነት ከዚያ በኋላ ዋጋ እንደሌለው ሲለይ እንኳ እንደ ትንቢት ገና በሥራ ላይ ነው። ሠላሳው ዓመታት የክብር መንግሥትን የሚወክል እንደ ድል አድራጊቱ ቤተ ክርስቲያን የሚታዩትን ነቢይ፣ ካህን፣ እና ንጉሥ የዝግጅት ዘመን እንደሚወክል ማየት ቀላል ነው። የሕዝቅኤል፣ የክርስቶስ፣ የዮሴፍ፣ እና የዳዊት አራቱ ምስክሮች ጳጳሳዊነቱና ሦስትዮሽ ጎብረት ዓለምን ወደ አርማጌዶን በሚመሩበት በዚያው የጊዜ ዘመን የእግዚአብሔርን መንግሥት ሥልጣን ይወክላሉ።

በዩናይትድ ስቴትስ የእሱድ ሕግ ጊዜ ድል የነሣቸው ቤተ ክርስቲያን ከፍ ትላለች፤ እንደ ብሉይና አዲስ ኪዳናት ምስክርነትም፣ መቶ አርባ አራቱ ሺህ የሆኑት የኪዳኑ ሕዝብ የካህናት መንግሥት ሊሆኑ ነው።

እናንተ ደግሞ እንደ ሕያዋን ድንጋዮች ሆናችሁ፣ መንፈሳዊ ቤት እንድትሆኑ፣ በኢየሱስ ክርስቶስ አማካይነት ለእግዚአብሔር የሚቀበሉ መንፈሳዊ መሥዋዕቶችን እንድታቀርቡ፣ ቅዱስ ክህነት ሆናችሁ ትሠራላችሁ። 1 ጴጥሮስ 2:5።

ካህናቱ በቤተ መቅደሱ ውስጥ ማገልገል ሲጀምሩ ሠላሳ ዓመት ዕድሜ ሊኖራቸው ይገባ ነበር፤ ስለዚህ የእሱድ ሕግ ከመጣ በፊት እንደ በኩራት የማዕበል መጣ ለማገልገል የሚዘጋጅ ክህነት የሚዘጋጅበት የጊዜ ወቅት አለ። ካህናቱ፣ እነርሱም አንድ መቶ አርባ አራቱ ሺህ የሆኑት፣ በቃል ኪዳኑ መልእክተኛ የሚፈጸሙ በማንጻት ሂደት ውስጥ እንደ ሌዋውያን ተወክለው ተቀርበዋል። ወደ እሱድ ሕግ የሚመራ ትንቢታዊ ዘመን አለ፤ በእርሱም ውስጥ የማንጻት ሂደት ለኋለኛው ዝናብ ዘመን የተቀደሰ አገልግሎትን ያዘጋጃል። ዝግጅቱ በእሱድ ሕግ ላይ ይፈጸማል፤ ስለዚህ ሠላሳው ዘመን የካህናቱን ዝግጅት ይወክላል፣ እንዲሁም ለካህን ከሚያስፈልገው ዕድሜ ጋር ይመሳሰላል። ክርስቶስ እንደ ሊቀ ካህን አገልግሎቱን በሠላሳ ዓመቱ ጀመረ፤ ዮሴፍም ክርስቶስን ስለሚወክል እርሱ ደግሞ አገልግሎቱን በሠላሳ ዓመቱ ጀመረ። ሐሰተኛው ክርስቶስም ለዝግጅት ሠላሳ ዓመት ነበረው፤ ስለዚህ የሠላሳ ዓመት ዘመን የክህነት ዝግጅትን እንደሚወክል ሦስት ምስክሮች አሉን።

“በቅርብ የደረሰው ታላቁ ጉዳይ እግዚአብሔር ያልሾማቸውን ይለያል፤ እርሱም ለኋለኛው ዝናብ የተዘጋጀ ንጹሕ፣ እውነተኛ፣ የተቀደሰ አገልግሎት ይኖረዋል።” Selected Messages, book 3, 385.

እህት ዋይት በቀጥታ እንዲህ ታስተምራለች፤ ቤተ ክርስቲያን ንጹሕ በሆነች ጊዜ ሁሉ የትንቢት መንፈስ ንቁ ነው። ታላቁ ጉዳይ እንክርዳዱን ሲለይ፣ ከኢየሱስና ከመለኮታዊም ሆነ ሰብዓዊ ከሆነው ካህን ዮሴፍ፣ ከኢየሱስና ከነቢዩ ሕዝቅኤል፣ ከኢየሱስና ከንጉሡ ዳዊት የተዋቀረ የተቀደሰ አገልግሎት ይኖራችኋል። በሠላሳ ዓመት በተመሰለ ዘመን ውስጥ የተዘጋጁ ሰዎች ከመቶ አርባ አራት ሺህ መካከል ይሆናሉ፣ እንደ ነቢያትና ካህናት እንዲሁም ነገሥታት ተመስለው ይቀርባሉ። እነዚህ ሦስቱም ሰብዓዊ ሰዎች የክርስቶስ ሥራ እንደ ነቢይ፣ እንደ ካህን፣ እና እንደ ንጉሥ የሚያመለክቱ መጽሐፍ ቅዱሳዊ ምልክቶች ስለሆኑ፣ ቁጥር ሠላሳ በእያንዳንዱ ከእነዚህ ሦስት ምድቦች ውስጥ፣ ለሠላሳ ዓመት የተዘጋጁ እና ከክርስቶስ ጋር በአንድነት ሲቀርቡ የሚታዩት፣ መለኮትን ከሰብዓዊነት ጋር የሚያጣምሩ መሆናቸውን እንድንወስን ያስችላናል። ስለዚህ፣ በምሳሌያዊው የሠላሳ ዓመት ዘመን የተዘጋጁት ካህናት መለኮት ከሰብዓዊነት ጋር የተዋሐደ ዓላማ እንደሆኑ ተወክለው ይቀርባሉ።

የመጨረሻው የጳጳሳዊ ደም መፋሰስ የሚቆየው 42 ወራት፣ ክርስቶስ በደቀ መዛሙርቱ ሰውነት ለ42 ወራት በሰዎች መካከል ሲመላለስ በዚያው ጊዜ ይፈጸማል። በአብራም የሁለት እጥፍ ትንቢት በ430 ዓመታት እንደተወከለው፣ በመጨረሻው መዳን የሚያበቃ 42 ወራት የባርነትና የጭቆና ዘመን። የአብራም አራት መቶ ዓመታት የሚያበቃው በቀይ ባሕር መዳን ላይ ሲሆን፣ ይህም በጳጳሱ ምሳሌያዊ 42 ወራት መጨረሻ የምሕረት ዘመን መዘጋትን የሚያሳይ የመጽሐፍ ቅዱስ የታወቀ ምሳሌ ነው።

እነዚህ አርባ ሁለት ወራት በአሜሪካ ውስጥ ከወጣው የእሱድ ሕግ ጀምሮ የሰው የምሕረት ጊዜ እስኪዘጋ ድረስ ያለውን የፈተና ዘመን ይወክላሉ። ነገር ግን በእነዚያ 42 ወራት ውስጥ፣ ከሠላሳ ዓመታት የዝግጅት ዘመን በኋላ፣ ክርስቶስ በቀሪዎቹ ሰዎች አካል ኪዳኑን እያጸና ነው። የፀረ-ክርስቶስ የሐሰት ካህን ወደ መጨረሻው ፍጻሜ ይደርሳል፤ እርሱም በመስመሩ ላይ ክርስቶስ በሞተበት በዚያው ስፍራ ነው፣ እርሱም ደግሞ በመስመሩ ላይ ፈርዖን የግብፅ ንጉሥ በሞተበት በዚያው ስፍራ ነው። በቀርምሎስ ተራራ የበኋል ነቢያት ተገደሉ፤ ይህም በእሱድ ሕግ ጊዜ የሐሰተኛውን ነቢይ ሞት ይለያል። በእሱድ ሕግ ጊዜ፣ ከዚያም በኋላ የሚገደል አንድ ሐሰተኛ ነቢይ፣ በፈርዖን የተመሰለው ዘንዶ፣ እና በጳጳሳዊነት የተመሰለው አውሬ አሉ። እነዚህ

ሁሉ በእሁድ ሕግ ጊዜ ከእግዚአብሔር ካህናት፣ ነገሥታትና ነቢያት ጋር በግጭት ውስጥ እንደሚገኙ ተወክለዋል። ቤተ ክርስቲያን ከእሁድ ሕግ በፊት ጥቂት ቀደም ብላ ትነጻለች፤ የትንቢትም ስጦታ እንደ ገና ይመለሳል—ይኸውም ሐሰተኛው ነቢይ በሚሞትበት በዚያው ስፍራ ነው። ከዚያ በኋላ ጦርነቱ ስለ እውነተኛው ወይም ሐሰተኛው ትንቢታዊ መልእክት ነው።

ምሳሌያዊው የ30 ዓመት ዘመን የእሁድ ሕግን የሚቀድም ዘመንን ይወክላል። ይህ ዘመን ለካህናቱ የዝግጅት ዘመን ነው። ምክንያቱም ክርስቶስ በሁሉ ነገር ምሳሌያቸው ነውና፤ እነዚህም በጉን የሚከተሉ ናቸው። በአብራም ትንቢታዊ ታሪክ የመጀመሪያዎቹ 30 ዓመታት ውስጥ ቃል ኪዳኑ ተመሠረተ፤ ስለዚህም ለካህናቱ የዝግጅት ዘመን የሚወክለው ምንም ቢሆን ጌታ ከአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ ጋር ቃል ኪዳኑን እንደ አብራም አልፎ ታሪክ ተመስሎ የሚያድስበት ዘመን መሆኑን ያሳያል። ያ ዘመን ካህናቱ በሠላሳ ዓመታቸው፣ በእሁድ ሕግ ጊዜ አገልግሎት ለመጀመር የሚዘጋጁበት ዘመን ነው፤ በዚያን ጊዜም ክርስቶስ በጥምቀቱ እንደ ተቀባ እነርሱም በመንፈስ ቅዱስ ይቀባሉ። ከአብራም አልፎ ታሪክ ሊቀነጭብ የሚችል ሌላ እውነት ደግሞ፣ ወደ እሁድ ሕግ የሚመራው ዘመን ምንም ቢወክል እጅግ ግዙፍ መሆን እንዳለበት ነው፤ ምክንያቱም አሜጋ ሁልጊዜ ከአልፋ የበለጠ ኃይል ነውና። የእሁድ ሕግ በጥቅምት 22፣ 1844፣ በመስቀሉ፣ በግብፅ ፋሲካ፣ እና እንዲሁ በተወከለው አሜጋ ነው።

የእሁድ ሕግ በሠላሳ ዓመት ዘመን የተወከለውን የዘመኑን ፍጻሜ ይወክላል። እርሱ በማለት ይቻላል በእያንዳንዱ ዋና ዋና የድነት ታሪክ አስቀድሞ ተመስሎ ቀርቶአል፤ እንዲሁም በአብራም የተጀመረው የተመረጠ ሕዝብ የቃል ኪዳን ታሪክ ፍጻሜ ደግሞ ነው። ስለዚህ ስለ ዘመኑ ፍጻሜ ያለው እንዲህ ያለ የትንቢታዊ ማስረጃ ክብደት፣ እንዲሁም የዘመኑ ራሱ ያለው ከባድ ዓላማ በመታሰብ፣ መነሻው ምን ይሆን?

በሠላሳ ዓመታት የተወከለ አንድ ትንቢታዊ ዘመን አለ፤ ይህም በብዙ ምስክሮች መሠረት በእሁድ ሕግ ይደርሳል። በዚያ ነጥብ በኋላ በተለያዩ ቁጥራዊ መጠኖች የተወከለ ተከታይ ዘመን አለ፤ እያንዳንዱም ከእሁድ ሕግ በኋላ የሚከተለውን የትንቢታዊ ታሪክ መስመር የሚያቀርብ ምስክርነት ነው። ከእነዚህ ዘመናት አንዳንዶቹ የቤተ ክርስቲያንን ውስጣዊ የታሪክ መስመር ይወክላሉ፤ አንዳንዶቹ ደግሞ ዓለም ወደ አርማጌዶን በመጓዝ ላይ ያላቸውን ውጫዊ መስመር ይወክላሉ።

እስከ ቸነፈሮች መጨረሻ ቀኑና ሰዓቱ እስኪገለጥ ድረስ፣ በመጨረሻዎቹ ቀናት የሚገኙ ማናቸውም የጊዜ ትንቢቶች ሊታወቁ የሚችሉ ቀኖችን እንደሚወክሉ የሚደረገውን መተግበር እንደምንክድ በዚህ ወቅት ራሳችንን ማስታወሳችን ምናልባት መልካም ነው። ነቢያዊ ጊዜን ከእንግዲህ ወዲህ እንደማንተግብር ነጥቤን ለማብራራት ዳንኤል ምዕራፍ አሥራ ሁለትን እጠቀማለሁ። በዚያ ምዕራፍ ውስጥ ነቢያዊ ጊዜን የሚያመለክቱ ሦስት ቁጥሮች አሉ።

በወንዙም ውኃ ላይ የነበረውን በበፍታ የተለበሰውን ሰው ሰማሁ፤ ቀኝ እጁንና ግራ እጁን ወደ ሰማይ ከፍ አድርጎ ለዘላለም በሕይወት በሚኖረው ማለ፣ “ለአንድ ዘመን፣ ለዘመናት፣ ለግማሽም ዘመን ይሆናል፤ የቅዱሱ ሕዝብም ኃይል መበተን በተፈጸመ ጊዜ ይህ ሁሉ ይፈጸማል” አለ። ዳንኤል 12፡7።

የዕለቱም መሥዋዕት ከሚወገድበት ጊዜ ጀምሮ፣ ማጥፊያ የሚያደርገው ርኩሳት ከሚቆምበት ጊዜ እስከዚያ ድረስ አንድ ሺህ ሁለት መቶ ዘጠና ቀኖች ይሆናሉ። ዳንኤል 12፡11።

ብፁዕ ነው የሚጠብቅ፣ እስከ ሺህ ሦስት መቶ ሠላሳ አምስት ቀናትም የሚደርስ። ዳንኤል 12፡12።

ሚለራውያን ከእነዚህ ሦስት ጥቅሶች እያንዳንዳቸውን በትክክል ተረድተው ነበር። እነዚህ ሦስቱ ትንቢቶች መሠረቶቹን የሚወክሉ እውነቶች ክፍል ናቸው። ነገር ግን ሚለራውያን ስለእነዚህ ጥቅሶች ያላቸው ግንዛቤ ቀንን በዓመት መተግበር በሚለው መርህ ላይ የተመሠረተ ነበር። “ጊዜ ከእንግዲህ ወዲህ የለም” ስለሆነ፣ እነዚህ ጥቅሶች ሌላ ተግባራዊ አተገባበር ሊኖራቸው ይገባል፤ ምክንያቱም ትንቢቶቹ ሁሉ ስለ ኋለኛው ዝናብ

የጊዜ ዘመን እየተናገሩ ናቸው። እነዚህ ጥቅሶች መልእክት ለመፍጠር ጊዜን የማይጠቀም፣ እንዲሁም ሚሊራውያን ስለ ጥቅሶች ከነበራቸው ግንዛቤ ጋር የማይቃረን የኋለኛው ዝናብ ግንዛቤ ሊኖራቸው ይገባል። ሚሊራውያን ስለ እነዚህ ሦስት ጥቅሶች መካከለኛው ጥቅስ፣ (ጥቅስ አሥራ አንድ) ያላቸው ትክክለኛ አመለካከት፣ በመጀመሪያ በሠላሳ ዓመት ዘመን የሚጀምረና ከዚያም በኋላ 1260 ዓመታት የሚከተል ሁለት እጥፍ ዘመን እንደሚወክል ነው። ጥቅስ አሥራ አንድ የጥፋት ርኩሶት መቆሙ እንደሚወክለው፣ የእሁድ ሕግን የሚቀድመውን የሠላሳ ዓመት ዘመን እየለየ ነው።

ዳንኤል ምዕራፍ አሥራ ሁለት በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ፣ ከዳንኤል መጽሐፍ የሆነ ትንቢት በሚፈታበት በፍጻሜው ዘመን በዘመኑ መጨረሻ የሚፈጸመውን የእግዚአብሔር ሕዝብ የመንጸት ሂደት የሚያቀርብ ምዕራፍ ነው። በቁጥር አሥራ አንድ ውስጥ፣ አቅኚዎች በትክክል እንደ ሠላሳ ዓመት ዘመን የተረዱትን፣ ወደ 1260 ዓመት ዘመን የሚያመራ ትንቢት እናገኛለን። በምዕራፍ አሥራ ሁለት ውስጥ፣ የቁጥር ሰባት፣ አሥራ አንድ እና አሥራ ሁለት ሦስቱ ትንቢቶች ሁሉ እስከ ፍጻሜው ዘመን ድረስ የታተሙ ናቸው። በፍጻሜው ዘመን እነዚያ ሦስቱ ትንቢቶች መፈታት አለባቸው። ምክንያቱም የእግዚአብሔር ቃል ፈጽሞ አይወድቅምና። በዚያው ምዕራፍ ውስጥ፣ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የሰው ምሕረት ዘመን መዘጋት ከሁሉ የበለጠ ግልጽ የሆነ መግለጫ ቀርቦአል፤ ስለዚህ ምዕራፍ አሥራ ሁለት ከአድቬንቲዥም መጀመሪያ ይልቅ የአድቬንቲዥምን ፍጻሜ እየለየ እንደሚጠቁም በእርግጥና በበለጠ ልዩ ሁኔታ ያሳያል።

በዳንኤል ምዕራፍ አሥራ ሁለት ውስጥ ያሉ ሦስት ትንቢቶች ማግተም ማድረግና መፍታት ዋነኛ ትንቢታዊ ትርጉማቸውን በሚያገኙበት በዚያው የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል ውስጥ ታትመው ነበር። እነዚያ ሦስት ትንቢቶች በአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ ታሪክ ውስጥ ይፈታሉ፣ ምክንያቱም አልፋና አሜጋ ሁልጊዜ የአንድን ነገር ፍጻሜ ከእርሱ ጅምራ ጋር ያሳያልና። በምዕራፍ አሥራ ሁለት ያሉት ሦስቱ ትንቢታዊ ዘመናት ውስጥ የሚፈታው ነገር የእግዚአብሔር ትንቢታዊ ቃል የመጨረሻ መፍታትን ይወክላል። ይህ መፍታት የምሕረት ዘመን ከመዘጋቱ በፊት በራእይ ምዕራፍ አንድ፣ የኢየሱስ ክርስቶስ ራእይ በሚፈታበት ስፍራ ተቀምጦ ቀርቧል። የዳንኤል አሥራ ሁለት ቁጥር አሥራ አንድ ከሠላሳ ዓመት ዘመን ጋር ለተጀመረው የአብራምና የጳውሎስ ሁለት እጥፍ ትንቢት የመጀመሪያ ምሳሌ አቻ ነው።

በዳንኤል ምዕራፍ አሥራ ሁለት ውስጥ ያሉት ሦስቱ ትንቢቶች በምልክት የተገለጹ የዘመን ክፍሎች ሲሆኑ፣ በመጨረሻው የፍጻሜ ዘመን ይፈታሉ፤ ይህም መፈታት ወደ እግዚአብሔር ሕዝብ የመጨረሻ መንጸት ያመራል። ከእነዚህ ሦስት ትንቢቶች የመጀመሪያው በክርስቶስ ራሱ የተሰጠ ነው፤ ትንቢቱንም ሲያቀርብ በበፍታ ልብስ ተለብሶ በውኃው ላይ ቆሞ ይታያል፤ ይህም በ1260 ዓመታት የተወከለውን የትንቢታዊ ዘመን ፍጻሜ ያመለክታል፣ የዚያንም ዘመን ፍጻሜ እንደ እግዚአብሔር ሕዝብ ኃይል መበተን ማብቂያ ይገልጻል። በኋለኛው ዘመን ያለው የእግዚአብሔር ሕዝብ አንድ መቶ አርባ አራት ሺህ ናቸው፣ እነርሱም ተበትነው ነበር።

ክርስቶስ በውኃው ላይ ቆሞ ለአንድ ጥያቄ መልስ እየሰጠ መሆኑ ብቻ ሳይሆን፣ ጥያቄው በ«እስከ መቼ?» የሚሉ ቃላት ይጀምራል። «እስከ መቼ?» ትንቢታዊ ምልክት ነው፤ እንዲሁም በዳንኤል ምዕራፍ ስምንት ቁጥር አሥራ ሦስት ውስጥ «እስከ መቼ?» ተብሎ ጥያቄው በሚቀርብበት ጊዜ ለኢየሱስ ደግሞ የሚቀርብ ነው።

አንዱም በወንዙ ውሃ ላይ ለነበረው በበፍታ ልብስ የተለበሰው ሰው፣ “የእነዚህ ድንቆች ፍጻሜ እስከሚደርስ ድረስ ስንት ዘመን ይሆናል?” አለ።

የበፍታ ልብስ የለበሰውንም ሰው፣ በወንዙ ውኃ ላይ የነበረውን፣ ቀኝ እጁንና ግራ እጁን ወደ ሰማይ ከፍ አድርጎ ለዘላለም በሕይወት በሚኖረው ሲምል፣ “ለአንድ ዘመንና ለዘመናት እና ለዘመን እኩሌታ ይሆናል፤ የቅዱሳኑንም ሕዝብ ኃይል መበተን በፈጸመ ጊዜ እነዚህ ሁሉ ይፈጸማሉ” ብሎ ሰማሁ። ዳንኤል

12፡6, 7።

በሂደቱ ወንዝ ራጅ ውስጥ በበፍታ ልብስ የተለበሰው ሰው ሆኖ ለኢየሱስ የቀረበው ጥያቄ፣ “የእነዚህ ድንቆች ፍጻሜ እስከ መቼ ይሆናል?” የሚል ሲሆን፤ በኡላይ ወንዝ ራጅ ውስጥ ደግሞ ኢየሱስ፣ ፓልሞኒ (ያ የተወሰነ ቅዱስ) ሆኖ ተወክሎ፣ “ስለ ዘወትር መሥዋዕት፣ ስለ ውድመት መተላለፍ፣ መቅደሱንና ሠራዊቱንም እንዲረገጡ ለመስጠት ራጅ እስከ መቼ ይሆናል?” ተብሎ ተጠይቋል።

እህት ዋይት እንደምትገልጽው፣ በሺናር ታላላቅ ወንዞች ዳርቻ ለዳንኤል የተሰጡት ራጅዎች አሁን በመፈጸም ሂደት ላይ ናቸው፤ እናም ከሁለቱም የወንዝ ራጅዎች ጋር በተያያዘ ሁሉ ጊዜ የእሁድ ሕግን እንደ “መልስ” የሚያመጣው ትንቢታዊው “ጥያቄ” ለኢየሱስ ይቀርባል። ሆኖም ሁለቱም መልሶች በ1844 የተጠናቀቀው በትንቢታዊ ጊዜ አውድ ውስጥ ቀርቦታል። አቅኚዎቹ የምዕራፍ ስምንትን ጥያቄና የኡላይ ወንዝን ራጅ መልስ በትክክል ለዩ፤ እንዲሁም የእግዚአብሔር ሕዝብ ኃይል መበተን ያበቃው በ1798 መሆኑን ተረድተው ነበር። ነገር ግን ከ1844 በኋላ፣ የእግዚአብሔር ትንቢታዊ ቃል “የጊዜ ተግባራዊ አተገባበር” በተዘጋ ጊዜ፣ “እስከ መቼ?” የሚለው ትንቢታዊ ጥያቄ የአቅኚዎቹን መረዳት እንዲህ ብሎ እንደገና ይገልጻል፡- “እስከ 2300 ቀናት ድረስ፣ ከዚያም በቅርብ በሚመጣው የእሁድ ሕግ መቅደሱ ይነጻል” እና በዳንኤል የመጨረሻ ራጅ ውስጥ ያሉት “ድንቆች” “ሁሉ” ይፈጸማሉ፣ ቅዱሳኑ ሕዝብ ለሶስት ተኩል ምሳሌያዊ ቀናት የተበተነበት ጊዜ ሲያበቃ።

በዳንኤል የመጨረሻዎቹ ሦስት ምዕራፎች ውስጥ ያለው የሂደቱ ወንዝ ራጅ እና በሰባተኛ እስከ ዘጠነኛ ምዕራፎች ያለው የኡላይ ወንዝ ራጅ በእህት ዋይት “የሺናር ታላላቅ ወንዞች” ተብለው ተለይተዋል። ሁሉም የታሪክና የመጽሐፍ ቅዱስ ምሁራን ከሺናር ጋር የተያያዙ ሁለት ወንዞች ብቻ እንዳሉ፣ እነርሱም ሁለቱም ታላላቅ ወንዞች እንደሆኑ ያረጋግጣሉ። እነዚህ ሁለቱ ወንዞች ጤግሮስ (ሂደቱ) እና ኤፍራጥስ ናቸው። የኡላይ ወንዝ የሺናር ኤፍራጥስ አይደለም፤ እርሱ በፋርስ ያለ፣ በሺናር ሳይሆን ትንሽ በሰው ሠራሽ መስመር የተፈጠረ ወንዝ ነው። የአድቪንቲዥምን መሠረትና ማዕከላዊ ምሰሶ የያዘው በራጅ ውስጥ ያለው የኡላይ ወንዝ በሺናር አይገኝም፤ ነገር ግን ነቢይቱ ኡላይን እንደ ኤፍራጥስ፣ ከሺናር ታላላቅ ወንዞች አንዱ መሆኑን ትለዩዋለች።

ራጅ ሂደቱ ዓለሙን ወደ አርማጌዶን በመምራት የዘንዶውን፣ የአውሬውን እና የሐሰተኛው ነቢይን ውጫዊ ታሪክ ያቀርባል፤ ራጅ ኡላይ ግን ክርስቶስ መለኮቱን ከሰው ሰብአዊነት ጋር በማዋሐድ የሠራውን ሥራ ይወክላል። በትንቢታዊ መንፈስ መነሳሳት የኡላይን ወንዝ ከኤፍራጥስ ወንዝ ጋር እንደ ሁለተኛ ምስክር በመጠቀም፣ ክርስቶስ መለኮቱን ከሰብአዊነት ጋር በማገናኘት የፈጸመውን ሥራ ይለይበታል።

ዩፍራጥስና ጤግሮስ ሁለቱም ከኤደን ጀምረው በቃል ኪዳን ታሪክ ሙሉ ርዝመት ይፈስሳሉ። በ1844 ዓ.ም. ጥቅምት 22 ወደ አድቪንቲዥም ማዕከላዊ ዓምድ ሲፈስሱ፣ ዩፍራጥስ ከሰው ሠራሽ የኡላይ በይ ጋር ተዋህዶ መለኮት ከሰብአዊነት ጋር መቀላቀሉን ይወክላል፤ ይህም እንደ መቶ አርባ አራት ሺህ ተወካዮች በተገለጹት ውስጥ በእምነት ሥራ መፈጸሙን ያመለክታል። ኡላይ በእግዚአብሔር ትንቢታዊ ቃል ሥልጣን ላይ የሚመጣ ፈተናን ይወክላል፤ ምክንያቱም የፋርስ የኡላይ ወንዝ ከሺናር ታላላቅ ወንዞች አንዱ መሆኑን የኤሊን ዋይት መለየት ከዓለም ባለሙያዎች ጋር በተቃርኖ ስለሚያቀርብ ነው።

የኡላይ ወንዝ ምልክት ስለ ሰው ቃል ወይም ስለ እግዚአብሔር ቃል የሚነሣ ፈተናን ይወክላል። ሰዎች ትክክል ናቸውን? ወይስ በእህት ዋይት የቀረቡት ቃላት ትክክል ናቸው? የኡላይ ወንዝ በፋርስ ያለ አንድ ብቻ ወንዝን ይወክላልን? ወይስ ከኤደን ውኃ ከሰዎች ውኃ ጋር ተቀላቅሎ የሚሠራ ትንቢታዊ ወንዝን ይወክላል?

ስለዚህ እኔ ያነሣሁትን ይህን አስቸጋሪ ጉዳይ ለመፍታት ብዙ አማራጮች ሊኖሩ ይችላሉ፤ ነገር ግን ነጥቤን እንድታዩ አንዳንድ ሐሳቦችን እዘረጋለሁ። ዓለማዊ ታሪክ ጸሐፊዎችና ሥነ መለኮት ምሁራን ትክክል ናቸውን እና እህት ዋይት ተሳስታ ናትን? “የሺናር ታላላቅ ወንዞች” ቲግሪስና ዩፍራጥስ መሆናቸውን የሚከራከር

ማንም የለም። ስለዚህ እህት ዋይት በፋርስ ውስጥ ያለውን ኡላይ ወንዝ የሺናር ታላቅ ወንዝ ብላ ስትለይ፤ ሐሰተኛ ነቢይ ናትን? ወይስ ስህተት ያደረገች እውነተኛ ነቢይ ናት? አንድ እውነተኛ ነቢይ ድንበሩን እስኪያልፍና ሐሰተኛ ነቢይ እስኪሆን ድረስ ስንት ስህተቶችን ሊያደርግ ይችላል? ወይስ ታሪክ ጸሐፊዎቹ ተሳስተዋልን? ወይስ እርሷ በእርግጥ ትክክል ናት? ወይስ ታሪክ ጸሐፊዎቹና እህት ዋይት ሁለቱም ትክክል ናቸው? ይህን አስቸጋሪ ጉዳይ ያነሳሁት፤ በሂደቱና በኡላይ ወንዞች ራዕይ ሁለቱም ውስጥ “ስንት ዘመን?” ተብሎ ለተጠየቀው፤ በወንዙም ላይ ቆሞ ለነበረው በተለየ የተለበሰው ሰው የሚጨመር ነጥብ እንዲሆን የዚህን አስቸጋሪ ጉዳይ ማብራሪያ ለመጠቀም ነው።

በዳንኤል ምዕራፍ ስምንት ውስጥ ዳንኤል በፋርስ ያለችው በሱሳ ነው፤ ሱሳም በኡላይ ወንዝ አጠገብ ናት፤ ይህም ኡላይ በእርሻ ሥርዓቱ ምክንያት ተፈጥሯዊውን ወንዝ ብቻ ሳይሆን በሰው እጅ የተሠሩ ተከታታይ የውኃ መስመሮችንም ያካትታል። ኡላይ ወደ ታች እንደ ሌላ መቶ አምስት ማይል ያህል ሲፈስ ከጤግሮስና ከኤፍራጥስ ወንዞች መገናኛ ጋር ይገናኛል። በዓዲን የተጀመሩት ጤግሮስና ኤፍራጥስ በመጨረሻ ይቀላቀላሉ፤ በሚቀላቀሉበትም ጊዜ ከፋርስ የሚመጣው የኡላይ ወንዝ በዚያው ስፍራ ይገናኛል። የኡላይ ወንዝ በጤግሮስና በኤፍራጥስ መገናኛ ላይ ከጤግሮስ ረግረጋማ ሥርዓት ጋር በሚገናኝበት ጊዜ፤ ኡላይ የሺናርን ታላላቅ ወንዞች ከሚያቀናብረው ውኃ ክፍል ይሆናል። የታሪክ ጸሐፊዎች ትክክል ናቸው፤ እንዲሁም እህት ዋይትም ትክክል ናት።

እህት ዋይት በስምንተኛው ምዕራፍ የተገለጸውን የኡላይ ራዕይ ስትጠቅስ፤ 1798 እና 1844 ላይ የተፈጸሙትን ሁለት የ2520 ዓመታት ዘመናት የሚወክሉትን የጤግሮስና የኤፍራጥስ ወንዞች የሚያገናኝ በሰው እጅ የተሠራ የውኃ ማስተላለፊያ ሥርዓት የሚታወቅበትን ወንዝ እየጠቀሰች ነው።

ለጤግሮስ አንዱ የጥንት ስም ሂደቄል ነው፤ ከኤፍራጥስም ጋር በተያያዘ እነዚህ ሁለቱ ወንዞች በትንቢታዊ መልኩ በተለይ ከአሶርና ከባቢሎን ጋር እንደሚዛመዱ ተወስነው ተገልጠዋል፤ እነርሱም ደግሞ የእግዚአብሔርን በጎች ለመቅጣት የነበሩ ሁለት አንበሳች እንደሆኑ ተለይተው ታውቀዋል። እነዚያ ሁለቱ አጥፊ ኃይሎች የአረማዊቱን ሮምና የጳጳሳዊቱን ሮም ሁለት አጥፊ ኃይሎች አስቀድመው ያመለከቱ ነበሩ፤ እነዚህም የወንድና የቤት ምልክቶች ናቸው። ወይም የቤተ ክርስቲያንና የመንግሥት። አረማዊቱ ሮም መንግሥታዊ ሥርዓትን የምትወክል ወንድ ነበረች፤ ጳጳሳዊቱ ሮም ደግሞ የቤተ ክርስቲያናዊ ሥርዓት ርኩስ ሴት ናት። በትንቢታዊ ግንኙነታቸው አሶር ወንድ ነበረ፤ ባቢሎንም ሴት ነበረች፤ ስለዚህ ጤግሮስ ወንድን እንዲወክል ኤፍራጥስም ሴትን እንዲወክል ይለያል።

የቲግሪስ ወንዝ እስከ 1798 ድረስ የደረሰው የመንግሥታዊ አስተዳደር ወንዝ ነው፤ የኤፍራጥስም የቤተ ክርስቲያናዊ አስተዳደር ወንዝ እስከ 1844 ድረስ። የ1844 መልእክት ስለ ባቢሎን (ኤፍራጥስ) ነበር፤ እርስዎም በ1844 እንደገና ወደቀችና ስለዚህ ኤፍራጥስ እስከ 1844 መድረስ ነበረባት። ኤፍራጥስ በ1844 ፏፏቱ እንዳመነጨች፤ እንዲሁም እንደ ሰብአዊ ሥራ ምልክት ወደ መገናኛው የተቀላቀለው ይላይ ወንዝ ከሌላው ወንዝ ውኃ ጋር ተቀላቀለ። የመንግሥታዊ አስተዳደር ወንዝ በ1798 ተዘጋ፤ በዚያን ጊዜ ሲቪል ሥልጣን ከጳጳሳዊው ኃይል ተወግዶ ነበርና። በዚያው ዓመት የአሜሪካ አንድ ሀገር እንደ የምድር አውሬና እንደ ስድስተኛው የመጽሐፍ ቅዱስ ትንቢት መንግሥት መንግሥ ጀመረ። የቲግሪስ ወንዝ በ1798 ተዘጋ፤ ይህም በመጨረሻ መንግሥት አሁን ዓለምን እንደ ሚያጥለቀልቅ ግዙፍ ጎርፍ ሊጥለቀልቅ ያለውን የጳጳሳዊ ስደት ጎርፍ የሚያግድ ግድብ እንዲፈረስ መላውን ዓለም የሚያስገድድበት ቦታ በትክክል ነው። ያ ቅጥር፤ ወይም ግድብ፤ የቤተ ክርስቲያንና የመንግሥት መለያዎች ቅጥር ነው።

በ1844 ዓ.ም.፤ ሁለቱም የኤፍራጥስና የኡላይ ወንዞች የ1844 መልእክት የባቢሎን ውድቀት መሆኑን ይለዩታል፤ እንዲሁም ያ መልእክት በ1844 ክርስቶስ እንደ ቃል ኪዳን መልእክተኛ ሆኖ የጀመረው ሥራ ራሱ መሆኑን ያመለክታሉ፤ በዚያን ጊዜ ከባቢሎን ውኃዎችና ከሰው ሥራዎች አንድን ሕዝብ አነጻ፤ ይህም ሕዝብ

ወደ መቅደሱ ሊገባ የነበረ ሲሆን፣ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ከመግባቱ በፊት መንጻት ያስፈልገው ነበር። የዚያ ሕዝብ የመጨረሻ መንጻት በእኩለ ሌሊት ጩኸት መልእክት ሥር በፈሰሰው ዝናብ ተፈጻሚ፤ እነዚያም የእኩለ ሌሊት ጩኸት መልእክት የዝናብ ጠብታዎች ከጤግሮስ ውኃዎች የተቀዱ ነበሩ፤ ሚሊራውያኑ የጳጳሳዊቱን ሮምና 1798ን እንደለዩ፣ እንዲሁም የባቢሎንን ውድቀት እንደለዩና በዝግ ደጅ ከመድረሱ በፊት በመልእክቱ እንደነጹ ሁሉ፤ ወይም እንዲህ ልትሉ ትችላላችሁ—ዳንኤል 8፡14 መልእክትን ሲያቀርቡና የእኩለ ሌሊት ጩኸትን መልእክት ከእውነተኛው የማስተሰረያ ቀን መከፈት በፊት ሲፈጽሙ፣ ከኡላይ፣ ከጤግሮስ እና ከኤፍራጥስ ወንዞች ከተቀዱት ውኃዎች በመጣው ዝናብ ነጹ።

በዳንኤል ምዕራፍ አሥራ ሁለት ቁጥር ሰባት ክርስቶስ በሂዳዌል ውኃዎች ላይ ቆሞ ሲታይ፣ በራእዩ ውስጥ የሰው መንግሥታዊ ፖለቲካ የምሕረት ዘመን መዘጋት ወደሚያመራው የመጨረሻ እንቅስቃሴ የሚያቀርብ መግለጫ መሠረት፣ በጤግሮስ ወንዝ ውኃዎች፣ ማለትም በመንግሥታዊ ፖለቲካ ውኃዎች ላይ ቆሞ ነው። እርሱ በዚያ የቀደመውን ቁጥር ጥያቄ እየመለሰ ቆሞ ነው፤ እንዲሁም በኡላይ ወንዝ ራእይ ውስጥ፣ በዚያ ፓልሞኒ፣ ድንቅ ቆጣሪው የሆነው በቀጭን ልብስ የተከደነው ሰው፣ የቀደመውን ቁጥር ጥያቄ መልስ ይሰጣል። በሁለቱም ሁኔታዎች ውይይቱ በመላእክትና በክርስቶስ መካከል የሚካሄድ ሰማያዊ ውይይት ነው፤ በሁለቱም ሁኔታዎችም ጥያቄው፣ “እስከ መቼ?” የሚል ነው።

መልሱ እስከ 2300 ቀናት ነው፤ በምዕራፍ ስምንትና በምዕራፍ አሥራ ሁለት ግን “አንድ ዘመን፣ ዘመናት፣ እና ግማሽ ዘመን” ይላል። መልሱ እንደ 2300 ዓመታትና 1260 ዓመታት ተረድቶአል፤ ነገር ግን በ1844 እግዚአብሔር ጊዜ ከእንግዲህ የለምና በትንቢታዊው መልእክት ውስጥ የጊዜን አተገባበር ከለከለ። በፍታ የተለበሰው ሰው ፓልሞኒ ለመጨረሻው ትውልዱ የሚሰጠው መልስ ምንድር ነው? “እስከ መቼ?” የሚለው ጥያቄ የሰንበት ሕግን እንደ መልሱ ለመለየት በብዙ ምስክሮች ላይ ተገልጦአል፤ እንግዲህ መቅደሱ በሰንበት ሕግ ይነጻጸጋል? እና “እነዚህ ሁሉ ድንቅ ነገሮች” በሰንበት ሕግ ይፈጸማሉን? በሰንበት ሕግ የሚፈጸሙት “ድንቅ ነገሮች” ምንድና ናቸው? እና እነዚያ “ድንቅ ነገሮች” መቼ ጀመሩ?

እኔም ዳንኤል ተመለከትሁ፤ እነሆም፡ ሌሎች ሁለት ቆመው ነበር፤ አንዱ በወንዙ ዳር በዚህ በኩል፡ ሌላውም በወንዙ ዳር በዚያ በኩል። ከእነርሱም አንዱ በወንዙ ውጭ ላይ ለነበረው በቀጭን በፍታ ልብስ ለተሸፈነው ሰው፡- የእነዚህ ድንቆች ፍጻሜ እስከሚደርስ ድረስ ስንት ዘመን ይሆናል? አለው።

የበፍታ ልብስ የለበሰውንም ሰው፣ በወንዙ ውኃ ላይ የነበረውን፣ ቀኝ እጁንና ግራ እጁን ወደ ሰማይ ከፍ አድርጎ ለዘላለም በሕያው በሆነው ሲምል ሰማሁ፡ “ለአንድ ዘመንና ለሁለት ዘመናት እና ለግማሽ ዘመን ይሆናል፤ የቅዱሱም ሕዝብ ኃይል መበተን በተፈጸመ ጊዜ እነዚህ ሁሉ ነገሮች ይፈጸማሉ።” ዳንኤል 12፡5-7።

“እስከ መቼ?” የሚለው ምሳሌያዊ ጥያቄ የእሑድ ሕጉን ያመለክታል፤ መልአኩም የጠየቀው የእሑድ ሕጉ መቼ እንደሆነ አልነበረም፡ ነገር ግን የድንቆች ፍጻሜ መቼ እንደሆነ ነበር። “ድንቆች” በእሑድ ሕጉ ላይ ያበቃሉ፤ ስለዚህ ወደ እሑድ ሕጉ የሚመሩት ድንቆች ምንድና ናቸው? ወይም ይበልጥ በትክክል ለመናገር፣ በሂዳዌል አጠገብ በተሰጠው ራእይ ውስጥ፣ በአሥረኛ እስከ አሥራ ሁለተኛ ምዕራፎች የተገለጹት “ድንቆች” ምንድና ናቸው? “ድንቆች” ምን እንደሆኑ ማወቅ ከቻልን፣ “ድንቆች” መቼ እንደሚጀምሩ ልናገኝ እንችላለን። በዳንኤል 10 ውስጥ ገብርኤል በራእዩ ጊዜ ከዳንኤል ጋር በነበረው ግንኙነቱ ውስጥ ዓላማው ምን እንደነበረ በተለይ ይገልጻል።

አሁንም በኋለኛው ዘመን በሕዝብ ላይ የሚደርሰውን አስረዳህ ዘንድ መጥቻለሁ፤ ራእዩም ገና ለብዙ ቀናት ነውና። ዳንኤል 10፡14።

ገብርኤል በዘመኑ መጨረሻ በእግዚአብሔር ሕዝብ ላይ የሚደርሰውን ነገር እንዲረዱ መጣ። ሚሊራውያን በትክክል የተረዱትን በዳንኤል ምዕራፍ አሥራ ሁለት ያሉትን ትንቢቶች መቀበል፣ ነገር ግን ያንኑ እውቅና

በመጠቀም ምዕራፍ በዘመኑ መጨረሻ ላይ ያለውን ተግባራዊነት ለመካድ መሞከር—ገብርኤል በግልጽ የገለጸውን ዓላማ ማክሸፍ ነው። ገብርኤል በምዕራፍ አሥራ አንድ ቁጥር አንድ የትንቢት ትረካውን ከጀመረ በኋላ እስከ ምዕራፍ አሥራ ሁለት ቁጥር ሦስት ድረስ፣ የተወከለው ታሪክ ዘንድ፣ አውሬው እና ሐሰተኛው ነቢይ ዓለምን ወደ አርማጌዶን እንዴት እንደሚመሩ የሚያሳዩ ውጫዊ የትንቢት ዝርዝሮች ናቸው። በምዕራፍ ውስጥ የእግዚአብሔር ሕዝብ እንደሚሰደድ የሚገልጹ ክፍሎች ቢኖሩም፣ የምዕራፍ አሥራ አንድ ታሪክ በዋነኝነት ውጫዊ ግልጠት ነው። ይህም ማለት ምዕራፍ አሥር እና ምዕራፍ አሥራ ሁለት በዳንኤል የመጨረሻ ራእይ ውስጥ አልፋና ኦሜጋን እንደሚወክሉ ነው። ምክንያቱም ከምዕራፍ አሥራ አንድ በተለየ ሁኔታ ሁለቱም አንድ መቶ አርባ አራት ሺህ ሰዎች መታተማቸውን የሚለይ ውስጣዊ መልእክት ይገልጻሉ። መካከለኛው ምዕራፍ በሰሜኑ ንጉሥ፣ በሮም ጳጳስ የተወከለው የሰው ዘር ዓመፅ ነው። እና አልፋው የሆነው ምዕራፍ አሥር ከኦሜጋው የሆነው ምዕራፍ አሥራ ሁለት ጋር በመሆን በዘመኑ መጨረሻ ያሉትን አንድ መቶ አርባ አራት ሺህ ሰዎች ውስጣዊ ልምምድ ይለያሉ። ሦስቱም ምዕራፎች ወደ ምሕረት ዘመን መዘጋት ይመራሉ፤ አልፋው ምዕራፍ ሁለት የአምልኮ ክፍሎችን በሚለይ የእግዚአብሔር ፍርሃት ይጀምራል፤ እና በምዕራፍ መጨረሻ ዳንኤል ኃይሉ በእጥፍ ይጨምራለታል፤ በዚህም የመጀመሪያውና የሁለተኛው መላእክት መልእክቶች እንደሚገለጹ ይታወቃል። ምዕራፍ አሥራ ሁለት የኦሜጋ ምዕራፍ ነው፣ እርሱም የሦስተኛውን መልእክት የፍርድ መልእክት ይገልጻል።

ምዕራፍ አሥራ አንድ ከኢየሱሳም ጥፋት ጀምሮ እስከ የምሕረት ደጅ መዘጋት መጨረሻ ድረስ ያለውን የሰው ዘር ዓመፅ በዝርዝር ያቀርባል፤ ይህም፣ እንደ እህት ዋይት አባባል፣ በዓለም መጨረሻ የምሕረት ደጅ መዘጋትን የሚያመለክት ምሳሌ ነው። ዳንኤል አሥራ አንድ ከኢየሱሳም ጥፋት ይጀምራል፤ ምክንያቱም ዳንኤል 70 ዓ.ም. የዚያችን ከተማ ጥፋት የቀደመ ምሳሌ በሆነው፣ እና ከዚያም በኋላኛው ዘመን በዓለም የተወከለውን ጥፋት ደግሞ ያመለክተውን፣ የኢየሱሳም ሰስት ደረጃ ጥፋት ጊዜ ወደ ባቢሎን ከተወሰዱት አንዱ ነበር።

በአንድ ዓመት ቀን ላይ፣ ከእርስ በርሳቸው ስድስት መቶ ስድሳ አምስት ዓመታት ርቀው የተከሰቱ ሁለት ትክክለኛ የኢየሱሳም ጥፋቶች ነበሩ። እነዚያ ሁለቱ ጥፋቶች መገኘት ይገባው የነበረው ታቦት ባለበት ከተማ ላይ ነበሩ። ሺሎ ተመሳሳይ ትንቢታዊ ባሕርያትን የያዘ ሲሆን፣ የእግዚአብሔር መገኘት ያለበት ወይም መገኘት ይገባው የነበረበት ከተማ የመጀመሪያውን ጥፋት ይወክላል። እህት ዋይት የኢየሱሳምን ጥፋት እንደ የዘመኑ ፍጻሜ ጥፋት ምልክት በምትጠቀምበት ጊዜ፣ ስለ ኢየሱሳም ጥፋት በክርስቶስ የተነገረውን ስብከት እየተናገረች ነው።

ሺሎ፣ በናቡከደነጾርና በቲቶ ዘመን የደረሰው የኢየሱሳም ጥፋት በእግዚአብሔር ከተማ ጥፋት እንደተወከለ የዘመኑ መጨረሻ ሦስት ምስክሮች ናቸው። ሺሎ ሰው እግዚአብሔርን እንዲፈራ የሚያስተምረው የመጀመሪያው መልእክት መልእክት ነው፤ ይህን ኤሊ አላደረገም፤ እንዲሁም ለእርሱ ክብር እንዲሰጥ ያስተምራል፤ ይህንም ኤሊ አላደረገም፤ ምክንያቱም የፍርድ ሰዓት ደርሶአልና። በናቡከደነጾርና በቲቶ እንደተወከለ እጥፍ የምናገኘው በሁለተኛው መልእክት መልእክት ውስጥ ነው። ሦስተኛው የኢየሱሳም ጥፋት በዘመኑ መጨረሻ የሚሆነው በምሕረት ጊዜ መዘጋት ጊዜ ላይ ነው፤ ይህም የፍርድ መዘጋት ነው።

ምዕራፍ አሥራ አንድ የሦስቱ መላእክት መልእክቶች ውጫዊ ታሪክ ነው። እርሱ በዳንኤል ራእይ ሃያ ሁለተኛው ቀን የሚፈጸሙትን የመለየት ራእይና ሦስት የማበርታት ንክኪዎች ያሉበት የምዕራፍ አሥር መካከል ተቀምጦአል። ይህም ማለት ምዕራፍ አሥራ ሁለት ደግሞ በኋለኛው ዘመን በእግዚአብሔር ሕዝብ ላይ ስለሚደርሰው ውስጣዊ ታሪክ እንደሚናገር ነው። እንዲሁም በምዕራፍ አሥራ ሁለት ውስጥ ያለው ብርሃን በምዕራፍ አሥር ውስጥ ካለው ብርሃን ሃያ ሁለት እጥፍ ይልቅ የበለጠ ደማቅ መሆኑን ያመለክታል።

በኡላይ ራጅይ ውስጥ፣ ክርስቶስ ደግሞ “እስከ መቼ?” ተብሎ ተጠየቀ። በአሥራ ሦስተኛው ቁጥር ውስጥ ወደሚቀርበው ጥያቄ የሚመሩት ከዚያ በፊት ያሉት አሥራ ሁለት ቁጥሮች፣ የመጽሐፍ ቅዱስ ትንቢት ኃይሎችን የሚመለከቱ አስፈላጊ ዝርዝሮችን የሚወክል ውጫዊ ትንቢታዊ ታሪክን ይለዩ ነበር። እነዚያ አሥራ ሁለት ቁጥሮች በምዕራፍ ሰባት የተወከለውን ታሪክ ብቻ እየደገሙ እና እያሰፉ ነበር። በእነዚያ ቁጥሮች የተቀመጠው ትንቢታዊ ታሪክ በምዕራፍ አሥራ አንድ ደግሞ ከሜዶንና ከፋርስ ዘመን ጀምሮ ተደግሞ በስፋት ተቀምጧል። የምዕራፍ ስምንት የኋለኛው ግማሽ እና ምዕራፍ ዘጠኝ ሙሉ በሙሉ፣ የእግዚአብሔርን የመጨረሻ ዘመን ሕዝብ በነቢዩ ዳንኤል የሚወክል ነው። በኡላይ ወንዞች ራጅይ ውስጥ የሚገኘው የትንቢታዊ ታሪክ ራጅይ በእነዚያ ሦስት ምዕራፎች ውስጥ ከቀረበው ጋር፣ እንዲሁም የእግዚአብሔር ሕዝብ በዳንኤል ከገብርኤል ጋር ባለው ግንኙነት በእነዚያ ምዕራፎች ውስጥ ከተወከለው ጋር በአንድነት፣ ለምዕራፎች አሥር እስከ አሥራ ሁለት ከአልፏል እስከ አሜጋ ነው።

ሂደቱም አሜጋ እና ኡላይ አልፏል ስለሆነ፣ በምዕራፍ አሥራ ሁለት ውስጥ በፍጻሜው ዘመን ሲደረስ የሚፈታውን ብርሃን የሚወክለው ንይል፣ የአድቪንቲዝም ማዕከላዊ ምሰሶና መሠረት ከሆነው ራጅይ ሃያ ሁለት እጥፍ የበለጠ ያበራል። ይህ እንደዚህ ከሆነ፣ የዳንኤል የመጨረሻ ራጅይ ብርሃን በዘመኑ መጨረሻ ከእግዚአብሔር ሕዝብ ጋር የተያያዘ ብርሃን መሆኑ በቀጥታ ይለያል። መልአኩም በበፍታ የተለበሰውን ሰው፣ “እስከ መቼ?” ብሎ ስለ እነዚህ ድንቆች ፍጻሜ ሲጠይቀው፣ እነዚያ ድንቆች እንደ ከዋክብት ለዘላለም የሚያበሩት ናቸው፤ እንዲሁም የአብራም የቃል ኪዳን ታሪክ አብራም ወደ ከዋክብት እንዲመለከት የተሰጠውን ትእዛዝ ያስተጋባል። በዳንኤል አሥራ ሁለት ያሉት ድንቆች ሰዎች ወደ አንድ መቶ አርባ አራት ሺህ ዓላማ ምልክት መለወጣቸው ነው።

በቀደመው ነጥብ ዳንኤል አሥራ ሁለት ቁጥር አሥራ አንድ ሁለት ዘመኖችን የሚያካትት ትንቢታዊ ዘመን እንደሚለይ አመልክተን ነበር፤ ከእነዚህም የመጀመሪያው ሠላሳ ዓመት ነው። በቁጥር አሥራ አንድ ላይ ተገቢውን አጽንኦት ለማኖር፣ በኋለኛው ዘመን በሕዝቡ መካከል በሚፈጽማቸው ድንቆች ላይ የክርስቶስን ቀጥተኛ ተሳትፎ ለማሳየት ወደ ቁጥር ሰባት ሄድሁ።

ወደ ቁጥር አሥራ አንድ ስመለስ፣ ምዕራፍ አሥራ ሁለት በገብርኤል በቀጥታ “የመጨረሻው ዘመን” ተብሎ እንደሚጠራ ላስታውሳችሁ እፈልጋለሁ። በአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ ዘመን፣ ማለትም በሚታተሙበትና ከእግዚአብሔር ጋር ወደ ቃል ኪዳን በሚገቡበት ዘመን፣ እንደ ዳንኤል መጽሐፍ አንድ ያልተከፈተ መልእክት ይከፈታል፣ እናም ወደ ታላቅ ጩኸት ያድጋል። ያ መልእክት በምዕራፍ አሥራ ሁለት ውስጥ በሦስት የተለዩ ትንቢታዊ ወቅቶች ተወክሎአል፤ እነርሱም አስቀድሞ በሚለር ተከታዮች የተገለጹ ሲሆን፣ ከዚያም በትንቢት መንፈስ የተደገፉ ናቸው። እነዚያ ሦስቱ ወቅቶች ጊዜን አይወክሉም፤ ምክንያቱም በምዕራፍ አሥራ ሁለት ሁለቱንም እጆቹን ወደ ሰማይ የሚያነሣው ያ መልአክ ራሱ፣ በራጅይ አሥር ውስጥ አንድ እጁን ወደ ሰማይ አንሥቶ ከእንግዲህ ወዲህ ጊዜ እንደማይኖር ማለፉን በመሐላ አረጋግጦ ነበርና። ያ በ1844 የተነገረው ማስታወቂያ፣ በዳንኤል 12 ውስጥ ያሉት ሦስቱ ትንቢታዊ ወቅቶች ጊዜን ለመወከል ያልታሰቡ ምሳሌያዊ ወቅቶች መሆናቸውን ያመለክታል።

ስለዚህ፣ በዳንኤል አሥራ ሁለት ያለው መካከለኛው ምሳሌያዊ ትንቢታዊ ዘመን ሚካኤል በሚቆምበት በዚያው ምዕራፍ በሠላሳ ዓመት የሚጀምር ሁለት እጥፍ ዘመን ከሆነ፣ እንግዲህ በሠላሳ ዓመት የሚጀምረው ያ ሁለት እጥፍ ዘመን የአብራም አልፏ ትንቢት ፍጹም ፍጻሜ መሆኑን ታውቃለህ። የተመረጠ ሕዝብን በተመለከተ የቃል ኪዳን ታሪክን የሚጀምረው የዘመን ትንቢት አሜጋ፣ በመጨረሻዎቹ ቀናት በእግዚአብሔር ሕዝብ ላይ የሚደርሰውን ነገር የዳንኤል ምስክርነት ጫፍ በሆነው በዚያው ምዕራፍ ፍጹም ፍጻሜውን ይደርሳል።

በመጨረሻው ዘመን የዳንኤል መጽሐፍ ይፈታል፤ ከዚያም የሚወጣው ብርሃን የእግዚአብሔርን ሕዝብ ያትማል። በመጨረሻው ዘመን የዳንኤል መጽሐፍ ይፈታል፤ ከዚያም የሚወጣው ብርሃን በዳንኤል የመጨረሻ ምዕራፍ ውስጥ ባሉ ሦስት ትንቢታዊ ዘመናት ይወከላል። ያ ምዕራፍ የሂዳቅል ራእይን ከሚያቀፉት ሦስት ምዕራፎች አሜጋ ነው፤ የሂዳቅል ራእይም ደግሞ የዳንኤል የወንዞች ራእዮች አልፋን ከሚወክሉት ሦስት ምዕራፎች አሜጋ ነው። በኤደን የጀመሩት ወንዞች በመጨረሻ ወደ ዳንኤል ደረሱ፤ ከዚያም የእግዚአብሔር ትንቢታዊ ቃል ወደ መጀመሪያውና ወደ ሁለተኛው መልአክ ሚሊራዊ እንቅስቃሴ፤ ወደ ሦስቱ መላእክት ሁለት እንቅስቃሴዎች አልፋ እንቅስቃሴ፤ አመጣቸው። የቁጥር አሥራ አንድ 1290 ዓመታት ለአብራምና ለጳውሎስ 430 ዓመታት ትንቢት አሜጋ ናቸው።

ዳንኤል ምዕራፍ አሥራ ሁለትን እና ከአብራም ትንቢት ጋር ያለውን ግንኙነት ከመቀጠላችን በፊት ጳውሎስ ማን እንደነበር መዘከር መልካም ነው። ጳውሎስ ለአሕዛብ ሐዋርያ ብቻ አልነበረም፤ ነገር ግን እንደዚያውም አስፈላጊ በሆነ መጠን መልእክቱን በእግዚአብሔር ትንቢታዊ ቃል አቀረበ። ከዚያም ይበልጥ አስፈላጊው፤ ጳውሎስ የዘመናት አስተዳደር ነቢይ ነበር። የዘመናት አስተዳደር ነቢይ ማለት፤ እንደ ሙሴ ሕዝቡን ከአንድ ዘመን አስተዳደር ወደ ሌላ ለመምራት የተነሣ ነቢይ ሲሆን፤ ከመሠዊድ አምልኮ ወደ መቅደስ አምልኮ፤ የሐንስ መጥምቅ፤ ከምድራዊ መቅደስ ወደ ሰማያዊ መቅደስ ነው። ጳውሎስ ስለ ቀጥተኛው ነገር ወደ መንፈሳዊው አፈጻጸም የሚተገበሩ መረጃዎችንና ሕጎችን፤ ከሌሎች ሁሉ የመጽሐፍ ቅዱስ ጸሐፊዎች በተደመረ መጠን እጅግ የበለጠ መዝግቦአል! እርሱ በእግዚአብሔር የቃል ኪዳን ሕዝብ አውድ ውስጥ ከቀጥተኛው ወደ መንፈሳዊው ያለውን ሽግግር ለማብራራት ተነሥቶ ነበር።

ጳውሎስ በአብርሃም የተመረጡ ሕዝቦች የቃል ኪዳን ተስፋዎች እና ያ የተመረጠ ሕዝብ ከቃል በቀር ወደ መንፈሳዊ ሲሸጋገር መካከላቸውን የሚያገናኝ ግንኙነት ነው። ጳውሎስ በቃል ኪዳን ታሪክ ያለውን ሚና በጽኑ ካልተገነዘባችሁ፤ የእግዚአብሔር የቃል ኪዳን ሕዝብ የመጀመሪያው ትንቢት በ30 ዓመት ዘመን የሚጀምር ሁለት እጥፍ የጊዜ ትንቢት መሆኑ በመለኮት እንዴት ፍጹም ተስማሚ እንደሆነ ላታዩ ትችላላችሁ። አንደኛው ትንቢት በተመረጡት ሕዝብ አባት የተቋቋመ ሲሆን፤ እነርሱም ወደ መንፈሳዊ የተመረጡ ሕዝብ ሲሸጋገሩ፤ ያንን ሽግግር ለመለየትና ለማብራራት የዘመናት አወዳድር ነቢይ ተነሣ፤ እንዲሁም ከብሉይ ኪዳን የመጀመሪያው ምስክር ጋር ተስማሚ በሆነ ከአዲስ ኪዳን ሁለተኛ ምስክር የአብራምን የጊዜ ትንቢት ለማጽናት ደግሞ ተነሣ። አብራም በመጀመሪያ፤ ከዚያም ጳውሎስ በመጨረሻ፤ የዘመኑ ፍጻሜ 1290 ያለውን አስፈላጊነት እንደ ምሳሌ ያመለክታሉ።

በሚቀጥለው ጽሑፍ እንቀጥላለን።

“የዘካርያስ ራእይ ስለ ኢየሱስና ስለ መልአኩ በታላቁ የማስተሰረያ ቀን የመዝጊያ ትዕይንቶች ውስጥ ላለው የእግዚአብሔር ሕዝብ ተሞክሮ ላይ ልዩ ኃይል በማድረግ ይተገበራል። የቀረችው ቤተ ክርስቲያን በዚያን ጊዜ ወደ ታላቅ ፈተናና ጭንቀት ትመጣለች። የእግዚአብሔርን ትእዛዛትና የኢየሱስን እምነት የሚጠብቁ የዘንዶውንና የሠራዊቱን ቁጥ ያሰማቸዋል። ሰይጣን ዓለሙን እንደ ተገዥዎቹ ይቆጥራል፤ እርሱ እስከ ብዙ ራሳቸውን ክርስቲያኖች የሚሉትን ድረስ መቆጣጠር አግኝቶአል። ነገር ግን እነሆ፤ ለእርሱ ልዕልና የሚቃወም ትንሽ ወገን አለ። እነርሱን ከምድር ላይ ማጥፋት ቢችል፤ ድል አድራጊነቱ ፍጹም በሆነ ነበር። የአሕዛብን መንግሥታት እስራኤልን እንዲያጠፋ እንዳይሰራ፤ እንዲሁም በቅርብ ወደፊት የምድርን ክፉ ኃይላት የእግዚአብሔርን ሕዝብ እንዲያጠፋ ያነሣሳል። ሰዎች መለኮታዊውን ሕግ በሚጣስ መልኩ ለሰው ልጅ አዋጆች ታዘዥነት እንዲሰጡ ይጠየቃሉ።”

ለእግዚአብሔር ታማኝ የሆኑት ይዘባቸዋል፤ ይከሰሳሉ፤ ከሕግ ውጭ ይደረጋሉ። “ከወላጆችና ከወንድሞች፤ ከዘመዶችና ከወዳጆችም ይሰጣችኋል፤” እስከ ሞት ድረስ። ሉቃስ 21:16። ብቸኛ ተስፋቸው በእግዚአብሔር ምሕረት ውስጥ ነው፤ ብቸኛ መከላከያቸውም ጸሎት ይሆናል። ኢየሱስ በመልአኩ ፊት እንደ ተማጸነ፤ እንዲሁ ደግሞ የቀረችው ቤተ ክርስቲያን በተሰበረ ልብና በማይናወጥ

እምነት፣ በጠበቃቸው በኢየሱስ አማካኝነት ስለ ይቅርታና ስለ ማዳን ትማጸናላች። የሕይወታቸውን ኃጢአተኝነት ሙሉ በሙሉ ያውቃሉ፤ ድካማቸውንና የማይገባቸውንታቸውን ያያሉ፤ ተስፋ ለመቁረጥም ዝግጁ ናቸው።

ፈታኙ እነርሱን ለመክሰስ በአጠገባቸው ይቆማል፤ ኢየሱስም ለመቃወም እንደ ቆመ እንዲሁ። የረከሱ ልብሶቻቸውንና ጉድለት ያለባቸውን ባህርያቸውን ያመለክታል። ድካማቸውንና ስንፍናቸውን፣ የምስጋና ቢስነታቸውን ኃጢአቶች፣ ቤዛቸውን ያዋረደውን ከክርስቶስ ያለመመሰሰላቸውን ያቀርባል። ሁኔታቸው ተስፋ የሌለው እንደሆነ፣ የርኩሳታቸውም እድፍ ፈጽሞ እንደማይታጠብ በሚል ሐሳብ እነርሱን ለማስፈራራት ይጥራል። እምነታቸውን እንዲያጠፋ እንዲሁ ተስፋ ያደርጋል፤ በዚህም ለፈተናዎቹ እንዲሸነፉ፣ ከእግዚአብሔርም ለእርሱ ያላቸው ታማኝነት እንዲመለሱ ይፈልጋል።

ሰይጣን የእግዚአብሔር ሕዝብ እንዲፈጽሙ ያታለላቸውን ኃጢአቶች በትክክል ያውቃል፤ እነርሱንም በመቃወም ክሱን ያበረታታል። በኃጢአታቸውም መለኮታዊ ጥበቃን እንዳጡ ይናገራል፤ እነርሱንም ለማጥፋት መብት እንዳለው ይከራከራል። ከእግዚአብሔር ሞገስ እንዲገለጹ እንደ ራሱ እንደሚገባቸው ያውጃል። “እነዚህን ነውን” ይላል። “በሰማይ ስፍራዬን እና ከእኔ ጋር የተባበሩትን መላእክት ስፍራ የሚወስዱት? የእግዚአብሔርን ሕግ እንደሚታዘዙ ይናገራሉ፤ ነገር ግን ትእዛዞቹን ጠብቀዋልን? ከእግዚአብሔር ይልቅ ራሳቸውን የወደዱ አልነበሩምን? ከእርሱ አገልግሎት በላይ የራሳቸውን ጥቅም አለስቀደሙምን? የዓለሙን ነገሮች አልወደዱምን? ሕይወታቸውን ያሳዩ ኃጢአቶችን ተመልከት። እነሆ ራስ ወዳድነታቸውን፣ ክፋታቸውን፣ እርስ በርሳቸው ጥላቻቸውን። እግዚአብሔር እኔንና መላእክቴን ከፊቱ ያስወግዳልን፣ ነገር ግን በእነዚህ ኃጢአቶች የተጠየቁትን ይሸልማልን? አቤቱ ጌታ ሆይ፣ በፍትሕ ይህን ማድረግ አትችልም። ፍትሕ በእነርሱ ላይ ፍርድ እንዲነገር ይጠይቃል።”

“ነገር ግን የክርስቶስ ተከታዮች ኃጢአት ቢሠሩም፣ በሰይጣናዊ ኃይሎች ቁጥጥር ሥር እንዲገዙ ራሳቸውን አልሰጡም። ከኃጢአታቸው ንስሐ ገብተዋል፣ ጌታንም በትሕትናና በተሰበረ ልብ ፈልገውታል፤ መለኮታዊውም ጠበቃ በእነርሱ ፋንታ ይማልዳል። በእነርሱ ውለታ ቢስነት እጅግ የተበደለው፣ ኃጢአታቸውንም እንዲሁ ንስሐቸውንም የሚያውቀው፣ ‘ጌታ ይገሥጽህ፣ ሰይጣን ሆይ። ሕይወቴን ስለእነዚህ ነፍሳት ሰጥቻለሁ። በእጆቼ መዳፍ ላይ ተቀርጸው አሉ። በባሕርያቸው ጉድለቶች ሊኖሯቸው ይችላል፤ በጥረታቸውም ሊወድቁ ይችላሉ፤ ነገር ግን ንስሐ ገብተዋል፣ እኔም ይቅር ብያቸው ተቀብዬአቸዋለሁ’ ይላል።”

የሰይጣን ጥቃቶች ኃያላን ናቸው፣ ማታለያዎቹም ስውር ናቸው፤ ነገር ግን የጌታ ዓይን በሕዝቡ ላይ ነው። መከራቸው ታላቅ ነው፣ የእቶኑም ነበልባሎች ሊበሉአቸው እንደሚቀርቡ ይመስላሉ፤ ነገር ግን ኢየሱስ በእሳት እንደተፈተነ ወርቅ አድርጎ ያወጣቸዋል። ምድራዊነታቸው ይወገዳል፣ ይህም በእነርሱ ክርስቶስ ምስል ፍጹም ሆኖ እንዲገለጥ ነው።

“አንዳንድ ጊዜ ጌታ የቤተ ክርስቲያኑን አደጋዎችና ጠላቶቿ ያደረሱባትን ጉዳት የረሳ ሊመስል ይችላል። ነገር ግን እግዚአብሔር አልረሳም። በዚህ ዓለም ለእግዚአብሔር ልብ እንደ ቤተ ክርስቲያኑ የተወደደ ምንም የለም። የዚህ ዓለም ፖሊሲ ምስክርነቷን እንዲያበላሽ ፈቃዱ አይደለም። ሕዝቡን በሰይጣን ፈተናዎች እንዲሸነፉ አይተዋቸውም። ስለ እርሱ ሐሰት የሚያቀርቡትን ይቀጥል፣ ነገር ግን በቅንነት ለሚነሱ ሁሉ ጸጋ ያደርጋል። የክርስቲያናዊ ባሕርይ እድገት ዘንድ ኃይል ለሚጠሩት ሁሉ የሚያስፈልጋቸውን ረድኤት ሁሉ ይሰጣቸዋል።”

“በፍጻሜው ዘመን የእግዚአብሔር ሕዝብ በምድሪቱ ውስጥ ስለሚፈጸሙ ርኩሳቶች ያለቅሳሉ ያንቃሉም። መለኮታዊውን ሕግ በመርገጥ ላይ ስላላቸው አደጋ ኃጥአንን በእንባ ያስጠነቅቋቸዋል። በማይነገር ንዘንም በንስሐ በጌታ ፊት ራሳቸውን ያዋርዳሉ። ኃጥአን ግን በንዘናቸው ይሳለቃሉ፣ በቅን ልመናቸውም ያፌዛሉ። ነገር ግን የእግዚአብሔር ሕዝብ ጭንቀትና ትሕትና በኃጢአት ምክንያት

የጠፋውን ኃይልና የባሕርይ ክብር እንደገና እያገኙ መሆናቸውን የማያጠራጥር ማስረጃ ነው። ይህም ወደ ክርስቶስ ይበልጥ እየቀረቡ ስለሆነ፣ ዓይኖቻቸውም በእርሱ ፍጹም ንጽሕና ላይ ተቀምጠው ስለሚመለከቱ፣ የኃጢአትን እጅግ የከፋ ኃጢአተኝነት በእንደዚህ ግልጽነት የሚያስተውሉ መሆናቸው ነው። የዋህነትና ትሕትና የስኬትና የድል ሁኔታዎች ናቸው። በመስቀሉ እግር የሚሰግዱ የክብር አክሊል ይጠብቃቸዋል።”

“በእግዚአብሔር የታመኑና ጸሎት የሚያበዙ ሰዎች እንደሆነ ከእርሱ ጋር ተዘግተው ናቸው። እነርሱ ራሳቸው ምን ያህል በጽኑ እንደተጠበቁ አያውቁም። በሰይጣን ተነሣስተው የዚህ ዓለም ገዥዎች እነርሱን ለማጥፋት እየፈለጉ ነው፤ ነገር ግን በዶታን ለኤልሳዕ አገልጋይ የተከፈቱት ዓይኖች እንደ ተከፈቱ የእግዚአብሔር ልጆች ዓይኖች ቢከፈቱ፣ የእግዚአብሔርን መላእክት በዙሪያቸው ሰፍረው፣ የጨለማውንም ሠራዊት ተቆጥጠው እንዳሉ ባዩ ነበር።”

“የእግዚአብሔር ሕዝብ በፊቱ ነፍሳቸውን ሲያዋርዱ፣ የልብ ንጽሕናን ሲለምኑ፣ ‘የረከሱትን ልብሶች አውልቁ’ የሚል ትእዛዝ ይሰጣል፤ እንዲሁም የሚያበረታቱ ቃላት ይነገራሉ፤ ‘እነሆ፣ ኃጢአትህን ከአንተ አስወግጄ አለሁ፣ የተለወጠም ልብስ አለብህ ላለሁ።’ ዘካርያስ 3፡4። እንከን የሌለበት የክርስቶስ ጽድቅ ልብስ በተፈተኑት፣ በተፈተኑ እና በታማኝ የእግዚአብሔር ልጆች ላይ ይጨናል። የተናቀው ቀሪ ሕዝብ በክቡር ልብስ ይለበሳል፤ ከዚህ በኋላም በዓለም ሙስና እንዳይረከስ ፈጽሞ አይሆንም። ስማቸው በበጎ የሕይወት መጽሐፍ ውስጥ ይጠበቃል፤ ከዘመናት ሁሉ ታማኞች መካከል ተመዝግበዋል። የአታላዩን ተንኮል ተቋቁመዋል፤ በዘንዶውም ጩኸት ከታማኝነታቸው አልተመለሱም። አሁንም ከፈታኙ ሽንገላ ለዘላለም የተጠበቁ ናቸው። ኃጢአታቸው ወደ ኃጢአት አመጣጥ ይተላለፋል። ‘የሚያምር ጥምጣም’ በራሳቸው ላይ ይደረጋል።”

“ሰይጣን ክሶቹን እያቀረበ ሳለ፣ የማይታዩ ቅዱሳን መላእክት ወዲህና ወዲያ እየተመላለሱ በታማኞቹ ላይ የሕያው አምላክን ማጎተም ይጮኑ ነበር። እነዚህ ከበጎ ጋር በጽዮን ተራራ ላይ የሚቆሙ፣ የአባቱም ስም በግንባራቸው የተጻፈባቸው ናቸው። በዙፋኑ ፊት አዲሱን መዝሙር ይዘምራሉ፤ ያንንም መዝሙር ከምድር ከተዋጁት ከመቶ አርባ አራት ሺህ በቀር ማንም ሊማረው አይችልም። ‘እነዚህ በጎ ወደሚሄድበት ሁሉ የሚከተሉት ናቸው። እነዚህ ለእግዚአብሔርና ለበጎ በኩራት ይሆኑ ዘንድ ከሰዎች መካከል የተዋጁ ናቸው። በአፋቸውም ሐሰት አልተገኘባቸውም፤ በእግዚአብሔር ዙፋን ፊት ነውር የሌለባቸው ናቸውና።’ ራእይ 14፡4፣ 5።

“አሁን የመልአኩ ቃል ፍጹም ፍጻሜው ደርሶአል፤ ‘አሁን አንተ ሊቀ ካህናቱ ኢየሱስ ሆይ፣ አንተና በፊትህ የተቀመጡ ጓደኞችህ ስሙ፤ እነርሱ የሚደነቁባቸው ሰዎች ናቸውና፤ እነሆም፣ ባሪያዬን ቅርንጫፍን አመጣለሁ።’ ዘካርያስ 3፡8። ክርስቶስ የሕዝቡ አዳኝና ነጻ አውጪ ሆኖ ይገለጣል። አሁን በእውነት ቀሪዎቹ ‘የሚደነቁባቸው ሰዎች’ ናቸው፤ ይህም የጉዞአቸው እንባና ውርደት በእግዚአብሔርና በበጎ ፊት ለደስታና ለክብር ስፍራ ስለሚሰጥ ነው። ‘በዚያች ቀን የእግዚአብሔር ቅርንጫፍ ውብና ክቡር ይሆናል፣ የምድርም ፍሬ ከእስራኤል ለሚያመልጡት የተመረጠና ያማረ ይሆናል። እንዲህም ይሆናል፤ በጽዮን የቀረው፣ በኢየሩሳሌምም የቀረው፣ በኢየሩሳሌም ከሕያዎን መካከል የተጻፈ ሁሉ፣ ቅዱስ ተብሎ ይጠራል።’ ኢሳይያስ 4፡2, 3።” ነቢያትና ነገሥታት 587-592።